

“Драгый мой, „—извика Г-жя Смитъ,—
“ты ся забравяшь.—азъ тя не разбрамъ.
Какво ищеш да кажеш ты съсь свои-тъ:
прѣмъны, — *труфила*? Ты сякашь че си
станалъ невѣжливъ! „

Невѣжливо, Господине Смитъ, невѣжливо
ся докарваш!—Белкимъ сега ты наздра-
во мыслишь, че азъ имамъ на петдесетъ го-
дини? Но туй вече е твърдѣ прѣкалено! „
приложила Хенрихова-та помайчима.

“Молиж ви ся да мя прощавате, „ каза
Г-нъ Смитъ, “азъ не искахъ да вы оскърбѣж,
но мене твърдѣ много мя заинтересува то-
ва, що видѣхъ; тамъ сѣди малечкѣ единъ
малешко, и тълкува Св. Писаніе на одного
Индійца.

“Но пакъ вы не мыслите, „ казваше Хен-
рихова-та помайчима, че съмъ азъ на пет-
десетъ години; вы сте сбъркали нѣщо два-
десетъ години. „

Г-жя Смитъ. “Да прощавате, молиж ви
ся, мъжя ми, той кажи че на сѣкого, като